

שבת
שקלים!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

הסתרת מידע

כאן המקום לומר שאדם שמוסר אינפורמציה, ובפרט אם הוא נשאל על דברים מסוימים שיש לו מידע עליהם, חייב לומר את כל האמת. ואם הוא מסתיר את האמת או אפילו מְפַחֵה אותה, הוא גורם לצד השני הרס מוחלט של חייו, 'ומה ששנוא עליך לא תעשה לחברך'. מוֹסֵר האינפורמציה צריך לשים את עצמו במקום של השואל ולשאול את עצמו: האם הוא היה מסכים שיסתירו מפניו מידע חשוב? גם אם המטרה של מוֹסֵר האינפורמציה חיובית, והוא רוצה לסדר לבחור/ה את החיים, שיתחתנו ויסתדרו, הרי הסתרת המידע אסורה בתכלית, כי הנזק שיגרם יהיה עצום.

פגישות תכליתיות

תופעה נפוצה ישנה בקרב הזוגות הנפגשים לשם חתונה, הפגישות הופכות להיות לצורה של בילוי, דיבורים סתמיים או הפגת שעמום. במשך הם הזמן שוכחים את תכלית הפגישה, ומאבדים את המטרה. בשיחות שניהלתי עם בני זוג נדהמתי לגלות שהם לא מכירים זה את זה ולא יודעים נתונים בסיסיים על הצד השני. לכן עלינו לשמור על מספר כללים בסיסיים כדי להיות תכליתיים:

1. כל יציאה ופגישה צריכה להביא להתקדמות. מטרת הפגישה היא לברר עוד על המועמד/ת, ולגלות פרטים חדשים שלא ידענו עליהם קודם. לכן במהלך השיחה, צריך להשתדל שלא לאבד את חוש הביקורת.
2. לפני הפגישה אנו צריכים לחשוב לעצמינו, ואפילו לרשום לפנינו, אלו דברים אנו רוצים לברר בפגישה. קורה שבמשך הפגישה לא זוכרים מה עוד עלינו לבדוק, לכן אפשר להציף בפתק בדרך הַכְּמָה, ולהמשיך את השיחה. אם אנו מרגישים שסטינו מהנושא אותו רצינו לברר, יש להחזיר בעדינות את הנושא. כמובן שאפשר לסטות מהנושא ולדבר על הא ועל דא, אבל צריך 'להחזיק ראש' במשך הפגישה.
3. אחרי כל פגישה עלינו לבדוק האם היעדים הושגו? ולברר לעצמינו לאור הדברים שהתחדשו, האם ההצעה עדיין מתאימה לנו ולמסגרת ששרטטנו לעצמנו.
4. לא לצאת כל יום! עלינו לשים רווח בין פגישה לפגישה לשם התבוננות של הנתונים החדשים. עלינו לאפשר לעצמינו להתרגל לצורת החשיבה של בן הזוג שְׁעָמו נפגשים.
5. לא לשכוח את המטרה! קצת לחץ (מתון) יעזור גם לנו, לא 'למרוח' את הפגישה.
6. לסיים את הפגישה בתוך זמן סביר, כדי שישאר טעם של עוד.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

אמת לאמיתו

כתב דוד המלך בתהילים: "צדקתך כהררי אל משפטך תהום רבה...". כאשר הקב"ה עושה צדקה וחסד זה דומה להרים הגבוהים והרמים שקשה לראות את הפסגה. וכאשר הקב"ה עושה משפט זה דומה לתהום. מה התהום לא רואים את סופו אף משפטי ה' אין להם סוף.

דוגמא נפלאה לכך מצינו בפרשתנו. "כי יגנוב איש שור או שה וטבחו או מכרו, חמישה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה". שאלו חכמים מה נשתנה השור מהשה שעבור שור משלמים קנס פי חמש ועבור השה משלמים קנס רק פי ארבע? מה נשתנה השור מהשה???

אם ננסה להבין זאת מבחינה לוגית ושכלית בלבד לא נגיע לתשובה ברורה. אבל חז"ל ענו ונחתו לעומק משפטי התורה. אמר רבי יוחנן בן זכאי – הקב"ה חס על כבודן של הבריות, שלענייניו זה הגנב. כדי לגנוב שור די לאחוז בחבל הקשור אליו והוא הולך ברגליו ואין הרבה מאמץ, לעומת זאת את הכבש הגנב צריך להרים על זרועותיו ולרוץ וזה מאמץ גדול וגם בזיון לרוץ עם כבש על הידיים או הכתפיים.

ואנחנו עומדים ושואלים – אז מה?! מדובר בסך הכל בגנב, אדם שפל שמבצע גניבה ולא אכפת לו מהבריות, מה פתאום שנתחשב בו?

כאן אנחנו מבחינים בין משפט של הקב"ה למשפט של בשר ודם. היתכן שהשופט יקל בעונש הגנב כיון שנקרעו לו המכנסיים בשעת הגניבה. או האם השופט יגזור פחות עונש על הגנב בגלל שאשתו תבכה?? בוודאי שלא!

אבל בורא עולם חס גם על הגנב שברגע של חולשה הוא מחליט לגנוב שור או שה וכאשר הוא מרים את השה הוא מתבזה וגם מתאמץ לכן צריך להפחית לו קצת מן העונש וישלם על השה רק פי ארבע ולא פי חמש.

לחשובנות כאלה בשר ודם לעולם לא יגיע, לכן אמר דוד המלך "משפטך תהום רבה". זאת ועוד, הרב אליהו דסלר בספרו מכתב מאליהו הדגיש את ההבדל בין דין אמת לדין אמת לאמיתו.

כשעושים דין אמת, אפשר לכוון עם כל הפרטים של המקרה לעונש הראוי לא פחות ולא יותר. אבל דין אמת לאמיתו צריך להתחשב בפסק הדין גם עם כל הסביבה. שהרי אם הפושע ייענש אז אשתו וילדיו יסבלו, אמו תצטער וכו' ואם לא מגיע לאחד מהם צער הוא לא ייענש בעונש הזה. חשבונות כאלה יכול רק הקב"ה לעשות.

הרב גם מסביר את מאמר חז"ל "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו". שכדי לדון אדם באמת צריך להגיע למקומו יתברך. שהוא יודע את כל הפרטים וכוחות הנפש וההיסטוריה של אותו פושע ורק הוא יתברך יכול לדון ולכוון לאמת לאמיתו וכיוון שאנו לא יכולים להגיע לזה עלינו לדון את כל האדם לכף זכות.

שבת שלום – אבנר קוזאס

אשה אחת פונה לבעלה: "נכון אמרת שביום ההולדת שלי תיקח אותי לאן שאני רוצה?" "נכון", מגמגם הבעל בחשש. "אז אני רוצה שתיקח אותי לבית הכנסת במשך כל היום!" "בשמחה", נאנח הבעל ורווח לו שיצא בזול... בסיום היום, שואל הבעל את אשתו מה למדה בבית הכנסת, והיא משיבה: "למדתי שני דברים: א. שתפילת שחרית אורכת פחות משעה. ב. שתפילת מנחה וערבית יחד אורכות חצי שעה. אז אחרי שעבדת עלי 20 שנה- מהיום נגמרו לך כל התירוצים!!!!"

בדיחה

מהי ההשקעה בחינוך?

הורים רבים חושבים שלהשקיע בחינוך זה לקנות לילד נעלי ספורט מיוחדות, טרנינג איכותי, מחשב משוכלל, קורקינט חשמלי וכדומה.

ולא היא, אין זו השקעה בנפש הילד אלא בגוף הילד בחלק של המעטפה.

כיצד משקיעים בנפש הילד? להגיע להרצאות בנושא חינוך הילדים. נכון שהרצאות חד פעמיות או סדנאות עוצרים לנו את סדר היום השוטף, ומחייבים אותנו לבטל תכניות מסוימות, ועוד צריכים להזמין בייביסיטר ולהתארגן, וגם העייפות משתלטת עלינו.

שוקי ואשתו הגיעו להרצאה. קולו של המרצה היה רדיופוני, ושוקי הרגיש שעניו נעצמות לאט לאט... הוא ראה מרצה אחד

על הבמה ואחר כך שניים, ופתאום הבמה מלאה במרצים... איך שראשו נשמט, אשתו הרימה עליו צעקה:

שוקי! ענינו נפער לרווחה והוא שאל את עצמו: מי אני? מה אני? איפה אני?

זוהי בדיוק ההשקעה שאנחנו מדברים עליה כעת. פעמים רבות קורה שישנה הרצאה או סדנא, ואנחנו מתעצלים להגיע אליה או שאנחנו מתחילים ולא מסיימים.

הדבר יוצר פגיעה ברצף הנושאים ולפעמים דווקא ההרצאה שדילגנו עליה, עסקה בנושא שהכי חשוב לנו.

זאת ועוד, גם אם שמענו את ההרצאה פעם אחת, חובה לחזור ולשנן, כי בכל פעם שומעים דברים שלא שמנו לב אליהם בפעם הקודמת. נוסף ונאמר שחייבים להתרענן מידי פעם, כי במשך הזמן השכחה יוצרת שחיקה.

סיפור לשבת

רבי אברהם אבן עזרא זצוק"ל

בעיר רומא גזרו שליטיה גזרה אכזרית: בכל שנה חייבת קהילת היהודים לתת לידי הנוצרים יהודי לפני חג הפסחא. גזרה נוראה זו עמדה בעיניה במשך מספר שנים וכל תחבולות היהודים לבטלה לא הועילו, וכשהגיע השבוע המר היו מפילים גורל על הבחורים, והבחור שנלכד בגורל היה נמסר כקורבן לידי הנוכרים. הרשעים היו שמים אותו בתוך חבית, ומסיבי לחבית היו תוקעים מסמרים מברזל אל חלל החבית מבפנים. לתוך חבית היו מכניסים את הבחור ומגלגלים את החבית בכל רחובות העיר, עד שהיה מוסר את נשמתו.

והנה שנה אחת עלה בגורל בחור שהיה חתן וזמן חופתו נקבע לאותו שבע. ובעת שהפילו את הגורל, היה הכל מוכן לסעודת החתן והכלה והקוראים כבר באו. ושמתם הפכה לתוגה, והכול היה שרויים באבל כבד על החתן, ועל גורלו שעלה לו, ועיניהם של הקוראים היו זולגות דמעות, ותעל זעקתם לשמיים. רצה הבורא יתברך לעד ונזדמן רבי אברהם אבן עזרא לרומא, כשהגיע לעיר שמע כל הבכיות והזעקות, ושאל לפרש הבכיות והזעקות. סיפרו לו את צרתם – ואז הרב אמר להם: "תשועת ה' כהרף עין. אל תדאגו ואל תפחדו. מסרו אותי במקום החתן לנוכרים, ואת החתן תכניסו לחופתו".

לקחוהו הנוכרים והביאוהו קודם כל אל בתי היראה שלהם, כדי שכל העם ישחקו עליו, שכך היה מנהגם, ושאלו אותו: "מה חפצו לפני שימותי?", שכן המנהג לשאול את המוצא להורג לעשות לו חפצו האחרון, אמר להם רבי אבן עזרא: "הביאו לי קערה ודלי מים לרחוץ רגליי", מלאו את בקשתו. והנה להפתעת הכל, ציווה על אחד הפסלים, שהיו ניצבים שם מעץ ומאבן מכסף ומוזהב, אמר לו: "לך והבא לי דלי מים". אף על פי שהפסלים הם מעץ ומאבן לא ימושו ידיהם ורגליהם, נעזר הצדיק בשמות קדושים, והיה נראה להם שהפסל רץ והביא לו דלי מלא מים. ציווה על פסל אחר: "לך חמס לי המים על האש שיהיו נעימים לרחיצה", מיד רץ הפסל עם הדלי ולאחר רגעים מעטים חזר העמיד לפניו את הדלי שהיה מעלה אדים וחזר למקומו. אחר ציווה לפסל שלישי: "בוא חלוץ נעליי", מיד ירד הפסל, כרע על ברכיו חלץ נעליו וחזר למקומו, ציווה על פסל אחר, שיבוא ויוציא לו את הגרביים, מיהר הפסל ועשה את רצונו.

בסוף פנה אל הפסל הגדול מאחיו ואמר לו: "בוא רחץ רגליי במים האלו ואחר תשתה אותם!", והפסל כבר הזיז את רגלו וביקש לרדת, ראו כל העם ונפלה עליהם אימה ופחד גדול וגעו כולם בבכי ואמרו: "איך נראה את קדושינו רוחץ את רגליו של היהודי, ולאחר מכן ישתה את המים?!", התחננו לרב שיוותר לפסל מעשות זאת ולא רצה, עד שהבטיחו לו לבטל את הגזרה הרעה, ולא הסכים, עד שכתבו וחתמו שלא ישוּבו לחדש גזרה זו לעולם, וכך ניצל מידיהם הרב אברהם אבן עזרא והציל כמה נפשות מישראל וממיתות משונות אלו, ואותו יום כל שנה עשו אותו יהודי רומא יום טוב ומתנות לאביונים.

כאשר הגיע למצרים ושמעו של הרמב"ם בא לפניו, ביקש לעמוד על גדלותו. פנה הוא אל ביה"ח שהקים הרמב"ם. עד מהרה הגיע לפניו רופא ושאל לצרכיו. רבינו ענה: "אני סובל ממחשבים בכל גופי". הורה הרופא על הרב לשכב באחד המיטות. "מחר יגיע לכאן הרמב"ם, והוא יקבע את דרכי הטיפול לבעייתך". למחרת בבוקר, הגיע הרמב"ם כאשר הוא הגיע לאבן-עזרא וראה את מצבו, הבין מיד והצמיד פתק בו כתב "המתלה: עוני דלות ומחסור. התרופה: 440 זהובים". התפעל והתפעם האבן עזרא מגדלותו של הרמב"ם. עד מהרה ניצב מול דלתו של הרמב"ם ובו הוא מתוודע בשמו. הרמב"ם החל ללמוד עם האבן עזרא תוך כדי שהוא מתפעל מגדלותו של האבן עזרא.

מסופר שפעם אחת ביקש ר' יהודה הלוי להעשיר את רבינו. חיכה לשעת כושר שיעבור האבן עזרא ליד ביתו. כשראהו מרחוק, מיהר ר' יהודה לקחת כיס זהובים, וזרק אותו מחלון ביתו. כיס הזהובים נקרע והמטבעות התפזרו לכל עבר בקול רעש גדול. הרהר ר' יהודה: "עוד מעט יגיע האבן-עזרא וימצא את הזהובים הרבים, הרי הם אבדה מותרת וכך לא יצטער כי הזדקק למתנת בשר ודם". התפלל ר' יהודה כשראה את האבן-עזרא מגיע כאשר הוא כסומא ומגשש בידיו את הכתלים וכך עובר על הזהובים מבלי להשגיח בהם. ירד ר' יהודה ואסף את הזהובים. לימים, שאל את האבן עזרא לפרש התנהגותו זו, בציניו: "אני יודע שכל צעד שלך מדוד, ילמדנו רבינו, מה ראה להתנהג כסומא?". האבן עזרא ענה: "חשבתני אלא על מצבם הדחוק של משפחתי. לאחר מכן גערתי בעצמי, האומנם מצבי כה רע! הן אני בריא. לו הייתי סומא מה קשה היה מצבי, וכדי להוציא מחשבה זרה זו מראשי, החלטתי להרגיש כיצד סומא מרגיש כאשר הוא הולך בדרכו, לכך עצמתי את עיני עד הגיעי לביתך". ראה ר' יהודה כי מן השמיים מונעים מהאבן עזרא להתעשר.

לקבלת סרטונים, ניוזלטר וזמני הרצאות

בנושאי זוגיות וחינוך ילדים

מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להצטרף לקבוצת ה WhatsApp

להצטרפות לחצו כאן

או ע"י בקשת הצטרפות לטלפון

0552-766-799

הדרכת חתנים וכלות

מדריכי חתנים ומדריכות כלות מקצועיים ומנוסים סוסמכים ע"י הרב אבנר קוואס, בכל רחבי הארץ.

1599-59-59-39